GLAS

NEUSMILJENO ŽIVLJENJE

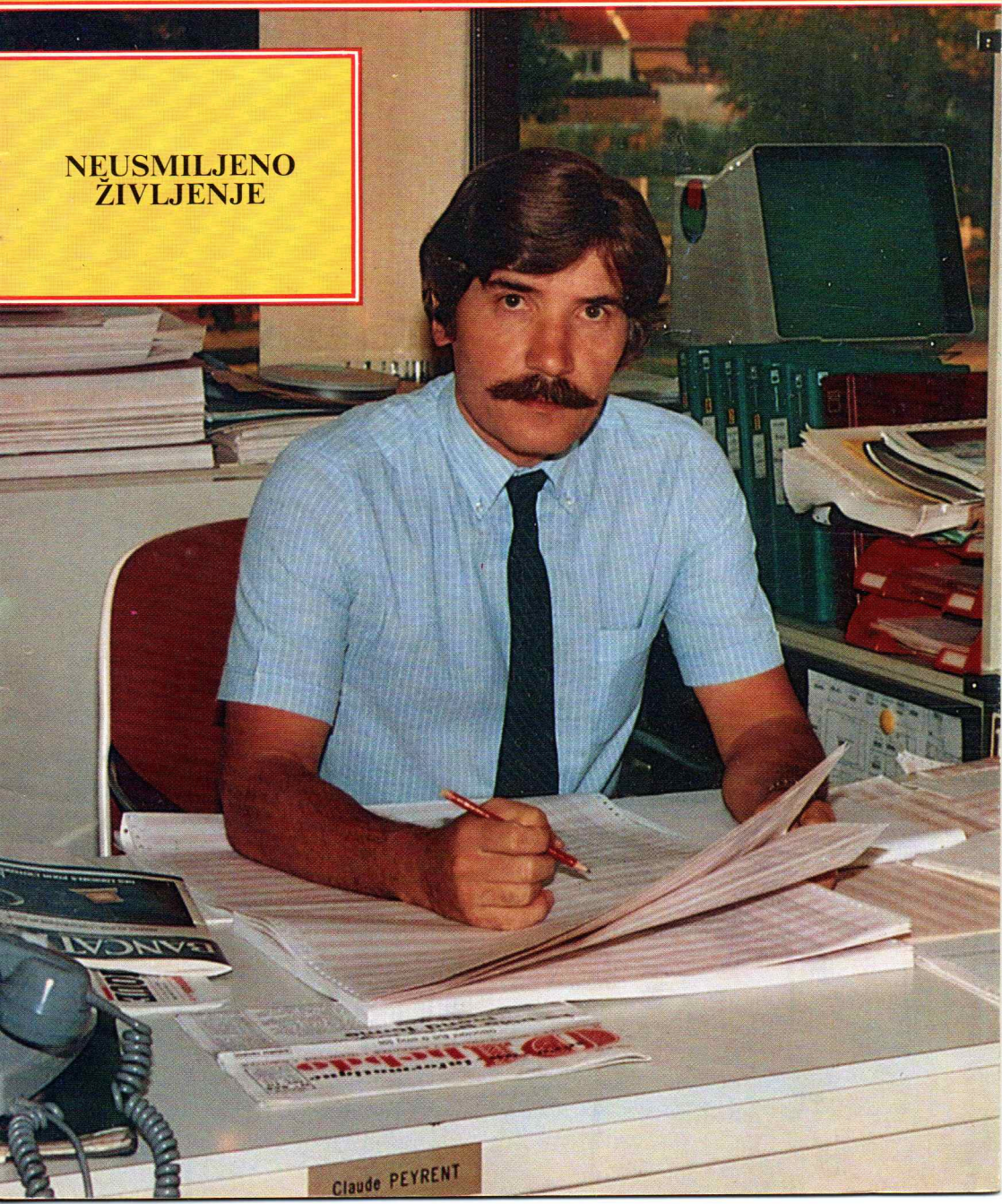

Neusmiljeno življenje

Claude Peyrent, Valence, Francija

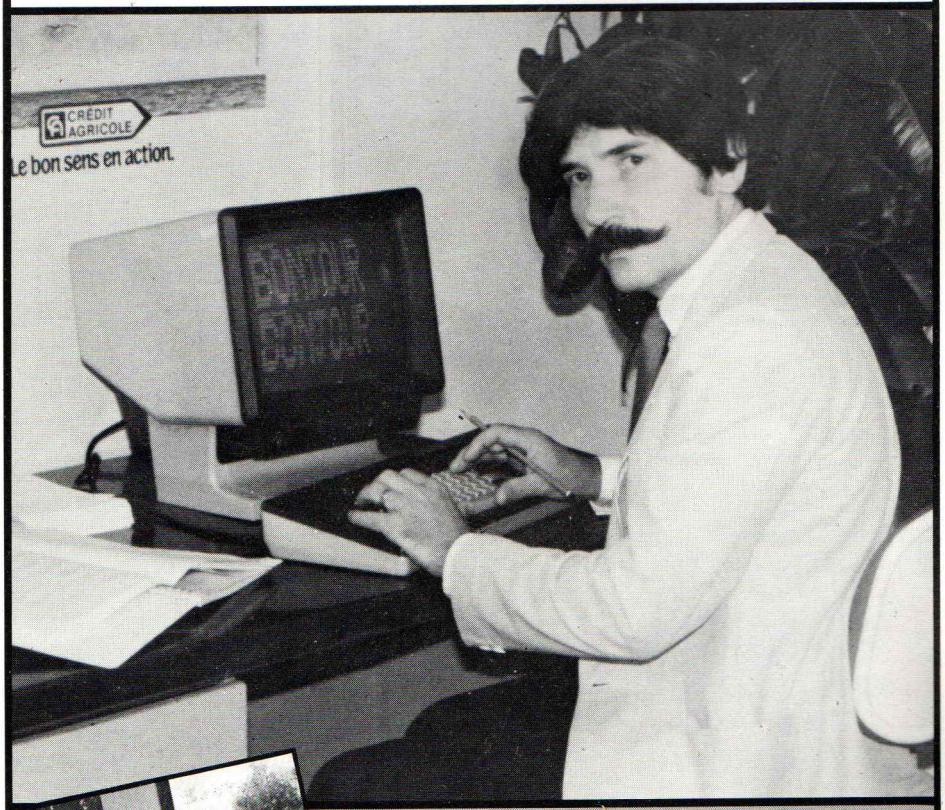

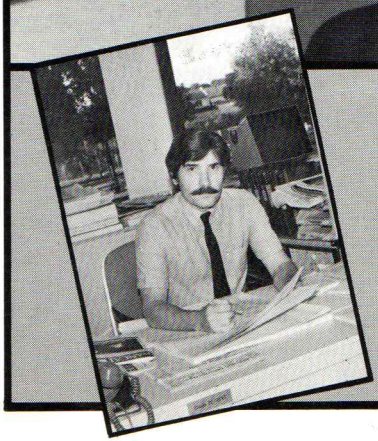

Neusmiljeno življenje

»Neusmiljeno življenje« je tema, katera velja za mnoge ljudi. Često nam je vsem življenje vse prej kot lahko. Reinharda Hübnerja (str. 6) je težko otroštvo tako zaznamovalo, da se je nasilno vedel do tistih, ki jih je najbolj ljubil. Leonard Rees (str. 13) je odrastel v družini, ki jo je oče zapustil in se je moral že zgodaj v življenju spoprijeti s težavami. Claude Peyrent (str. 2) je moral prenašati nasilje svojega očeta. Robin Hirsch (str. 14) je doživljal mučen pritisk pričakovanj, za katera je menil, da bi se morala izpolniti. Morda je tudi v vašem življenju katera od teh težav . . .

Nekega dne sem odkril, kaj je groza. Bilo je tedaj, ko je mama prišla na vrata sobe s krvavečo glavo, ranjenim obrazom in s krvjo prepojeno obleko. Oče se je surovo odzval na njeno odločitev, da ga bo pustila, in jo je s težko steklenico udaril po glavi. Šokiran in jezen sem poskušal najti pomoč, toda zaman. Vsi naši sorodniki in prijatelji so bili preveč prestrašeni, da bi se vmešavali, kar je razumljivo. Oče je bil namreč znan po svojih nepredvidljivih izbruhih.

Z bratom sva se postavila na materino stran in ji dala zavetje, zato nama je oče pretil. Zvečer in ponoči sem imel pri vratih stanovanja pripravljeno nabito puško. Bil sem utrujen od neprestanega boja za nekaj trajajoče sreče.

V tistem času se nisem nikoli spomnil, da bi iskal pomoči pri Bogu. Menil sem, da je daleč stran od človeških problemov in sem se spraševal, če resnično obstoja, ali sem sploh vreden njegove skrbi. Do tistega časa je bilo moje življenje en sam pekel na zemlji.

Vse skupaj se je začelo ob koncu vojne, leta 1946. Zaradi materine nosečnosti so se bili moji starši prisiljeni poročiti. Rodila je dvojčka. Prišla je iz družine tradicionalno katoliških deželanov s severnega področja Savoie. Oče je odrastel v družini srednjega razreda. Bila sta bogata, toda izkazovala nista nobenih čustev. Oče je bil strasten lovec – to je bilo njegovo življenje.

Disciplina, s katero nas je vzgajal, je bila trda in neupogljiva. Govoril je, da nas ljubi, toda pogosto smo bili priče prepirom, izbruhom jeze in surovostim. To se je dogajalo pogosto in nepričakovano.

V družini, kjer vlada strah, odraščajo otroci z ranami v sebi. Normalen razvoj moje osebnosti so zavirala nesrečna najstniška leta in občutki manjvrednosti. Postal sem zelo zaprt vase; izražal in drugim odpiral sem se z velikimi težavami. Doma so me klicali »mutec«. Na vprašanje, če sem kristjan, sem odgovoril z »da«; kakor sem odraščal, sem pa hitro dodal, »a tega ne prakticiram«. Nisem hotel, da bi me imeli za »mehkužneža«. Obiskovanje cerkve je bila obveznost, ki mi je vse manj pomenila. Na koncu sem se odločil, da s tem ne bom zapravljal časa.

Bil sem zakrkrnjenega srca in popolnoma zaprt ideji o ljubezni. Hrepenel sem za dnem, ko bom star 21 let in bom lahko odšel od doma. Ko je končno le prišel ta dan, sva si z bratom najela svojo lastno hišico.

Nekaj let pozneje sem srečal svojo bodočo ženo Marie-Andrée; začel sem razmišljati, če nisem morda našel poti v srečo, ki sem si jo tako obupno želel. Brat se je kmalu ločil, ne dolgo za njim pa tudi mama. Z očetom je živela tako dolgo samo iz strahu in zaradi otrok.

Z Marie-Andrée sva se poročila in postopoma je moje življenje postalo nekako normalno. Ukvarjal sem se s športom, vključen sem bil v različne socialne dejavnosti in se tudi bolj poglobil v delo v banki, kjer sem od leta 1965 zaposlen kot računalniški programer.

V odboru neke organizacije sem bil predstavnik, uradnik in nato tajnik. Jacques, tudi član odbora, je bil v službi v neki agenciji in je ob večerih prihajal pomagat pri administrativnih poslih naše organizacije. Skupaj sva delala dolge ure in v tem času mi je pripovedoval o Jezusu Kristusu in Svetem pismu. Presenetljivo je bilo, da si lahko poslušal nekoga govoriti o tem ne da bi mu bilo nerodno. Nisem mu dajal veliko upanja, da me je prepričal. Vedno sem imel dosti argumentov proti.

Bil sem strasten bralec vsega, kar je bilo nenavadno, skrivnostno in nerazložljivo. NLP, izgubljene civilizacije, magije, kulti,

parapsihologija in podobna vprašanja sem imel najrajši. Samo da bi prijatelju ustregel, sem končno obljubil, da bom šel z njim v evangelijsko cerkev, kjer so imeli obred krsta. Krščenci, med katerimi je bil tudi neki spreobrnjeni astrolog, ki mi je v preteklosti svetoval, so začeli v meni vzbujati zanimanje za resničnega Boga.

Pozneje smo se preselili v novo hišo, ki je bila bližja mojemu delovnemu mestu. Ob vpisovanju otrok v šolo smo se srečali z eno od novih sosed. Povabila nas je, naj jih obiščemo, da se bomo bolje spoznali. Ko smo prišli k njim, smo se srečali z družino vernikov, ki so svojo vero z velikim navdušenjem javno kazali. V tem času sva se začela z ženo drug drugemu odtujevati. Moje obnašanje je postajalo vse bolj podobno očetovemu. Bil sem surov, sebičen in poln ponosa.

Nisem imel namena, da bi se vključil v vero. Toda Marie-Andrée se je sprijateljila s sosedi in začela obiskovati njihovo cerkev. Sam sem imel svoje egoistično prepričanje; ženin duhovni napredek mi je šel na živce. Na koncu koncev pa mi je le puščal priložnosti, da sem igral tenis in šel ob nedeljah zjutraj brez kakšnega vmešavanja na konjske stave.

V cerkvi so prikazovali serijo znanstvenih filmov in pristal sem, da jih bom šel pogledat. Ameriški filmi so predstavili ustvarjanje in razložili, da celotno vesolje posluša določena pravila. Na koncu so spregovorili tudi o duhovnih zakonih. Če jih prestopaš ali ignoriraš, pride tvoje življenje v nevarnost.

Ob drugi priložnosti je žena vztrajala, naj jo peljem v neko dvorano, kjer bo govoril neki učitelj Svetega pisma. Peljal sem jo,

Claude Peyrent z družino

ker ni šla v cerkev, toda samemu sebi sem obljubil, da je to bilo zadnjič. Vse, kar sem tisti večer slišal, me je pretreslo. Na koncu srečanja je govornik prosil vse tiste, ki bi radi osebno spoznali Jezusa Kristusa, naj dvignejo roke. Čutil sem močno željo, da bi se odzval, toda moj razum se je stanovitno upiral.

V času, ko sem s sklonjeno glavo razmišljal o pozivu, mi je pred očmi brzelo vse moje življenje. Občutil sem krivdo za vse, kar sem kdaj slabega storil. Na misel mi je prišlo vprašanje: »Kje boš v večnosti?« Nisem se mogel izogniti klicu – moral sem se odzvati. V meni se je bíl strašen boj. Celo telo se mi je nekontrolirano treslo. Še zdaj ne vem kako, toda dvignil sem roko.

V tistem trenutku se je moje srce, ki so ga težave življenja neusmiljeno otrdile, začelo topiti kot sneg na soncu; začel sem jokati, ne oziraje se na ljudi okrog sebe. To je bilo 3. marca 1978. Predal sem se Jezusu Kristusu in bil rojen v novo življenje.

Vest, ki sem jo bil poslušal, je bila vest ljubezni, oproščanja, sprave, pomaganja, ozdravljanja in osvoboditve. Od trenutka, ko sem se odločil dati svoje življenje Jezusu, vem, da so mi oproščena vsa slaba dejanja in imam gotovost večnega življenja v nebesih.

V Svetem pismu sem po tistem odkril, da je Jezus govoril o potrebi »novega rojstva«. »Resnično resnično ti povem: če se kdo ne rodi od zgoraj, ne more videti božjega kraljestva . . . Kar je rojeno iz mesa, je meso, kar pa je rojeno iz Duha, je duh. Ne čudi se, da sem ti rekel: Morate se roditi od zgoraj« (Jn 3,3.6–7).

Čez pet mesecev sem šel med dopustom v krščanski duhovni center in doživel še nekaj, kar Sveto pismo imenuje »krst v Svetem Duhu«. Bog mi je dal možnost, da sem ga slavil v jeziku, ki mi ga je dal Sveti Duh in se ga nisem nikoli učil.

Nekaj prijateljev je molilo in se postilo za našo družino; na poti z dopusta so mi svetovali, naj naredim nekaj težkih korakov, da bi svoje življenje uskladil s Svetim pismom. Ženi sem priznal svojo nezvestobo in jo prosil, naj mi oprosti; oprostila mi je. Odločil sem se tudi sežgati zelo impresivno zbirko knjig o kultih in napovedovanju prihodnosti.

Približno v istem času kot jaz je moj brat dvojček ravno tako predal svoje življenje Bogu, le da v drugačnih okoliščinah.

Nisem se spreobrnil h kakšni novi religiji ali sekti. Vstopil sem v osebni odnos z Bogom, kakor ga je obljubil Jezus Kristus vsem, ki verujejo vanj in mu zaupajo. On je vse spremenil in zaradi tega vsak dan bolj ljubim Boga.

Claude Peyrent je bančni računalniški programer. Je ustanovitelj in predsednik oddelka Poslovnih ljudi polnega evangelija v Valenci; je tudi njihov predstavnik za jugovzhodno Francijo. Z ženo Marie-Andrée imata 3 otroke: Emmanuelle (17 let), Séverine (15 let) in Nathanael (6 let).

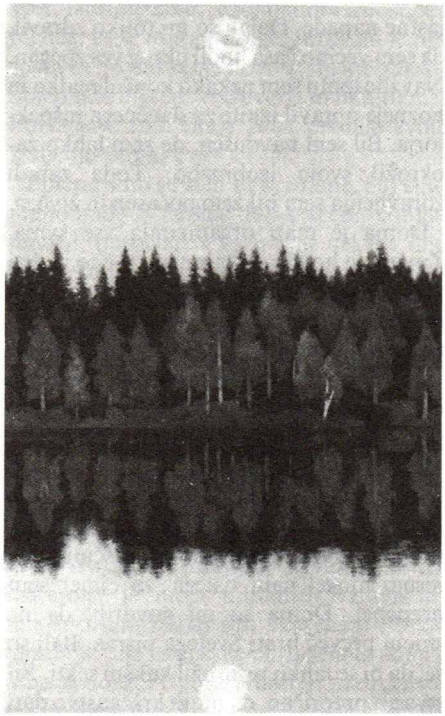

Težave v otroštvu

Reinhard Hübner, Nürnberg, ZR Nemčija

Moje rojstvo je bilo težko in spremljale so ga mnoge komplikacije. Pravzaprav skoraj ne bi preživel, ker sem imel možgansko krvavitev. Poleg tega je bil zaplet z RH faktorjem in hudo zlatenico. Predvidevali so, da bom imel zdravstvene probleme vse življenje. Po levi strani sem bil paraliziran, toda s fizioterapijo smo ohromelost skoraj popolnoma odpravili.

V starosti 16 let sem iznenada dobil božjastne napade. Dajali so mi toliko zdravil, da sem večino časa hodil okrog ves zbegan. Navzlic temu sem nekako končal realko in pozneje opravil izpite za davčnega inšpektorja. Bil sem navdušen, da sem lahko zaokrožil svojo izobrazbo. Toda zaradi zdravljenja sem bil zelo počasen in živčen.

Doma je mati organizirala vse sama. Zmeraj je hotela do minutice točno vedeti vse, kar sem delal ali načrtoval, in je s tem resno omejevala moje dejavnosti izven rednih obveznosti.

Že kot otroka so me zanimala vprašanja o smislu življenja. Obiskoval sem nedeljsko šolo in pozneje cerkev in celo sodeloval pri pevskem zboru. V prostem času sem veliko bral Sveto pismo in iskal Jezusa Kristusa. Nekaj časa sem zahajal k študijskim uram Svetega pisma v soseščini, toda nisem mogel najti tistega, za čimer sem hrepenel. Doma so mi govorili, da ne smem preveč brati Svetega pisma. Bali so se, da bi se lahko pridružil kakšni sekti. Bil pa sem prepričan, da mora krščanstvo dati nekaj več kot samo preprosto obiskovanje cerkve ter poslušanje duhovnikov in klasične glasbe. Imel sem veliko vprašanj, toda nisem prejemal nobenih odgovorov.

V takšnem položaju sem prišel v Nürnberg, kjer sem se spoznal z dekletom, ki je pozneje postala moja žena. Samo nekaj dni pred najinim srečanjem je prišla v mesto. Pogosto sva se videvala v Lorenzovi katedrali in imela stik s pismi. Nekako sem vedel, da bo postala moja žena. Žal se je odločila, da bo prekinila najino vezo. Bil sem tako razočaran nad izgubo svoje prijateljice, da je začelo moje delo trpeti. V tem težkem času nisem imel od svojih, razen stare mame, nobene tolažbe.

To pa še ni bil konec. Nekega dne mi je Regina telefonirala in spet sva se začela videvati. Čez prav kratek čas sva se zaročila in aprila 1981 poročila – proti volji moje družine. V relativno kratkem času po tem je bil spočet najin prvi sin, Matthias.

Tedaj se je začelo najbolj žalostno poglavje mojega življenja. Vse, kar je žena rekla ali storila in ni bilo po moji volji, me je zlahka spravilo v jezo. Pričakoval sem, da bodo vsi plesali tako, kot sem jaz igral; če niso, me je to spravilo iz tira. Zdelo se je, da so izbruhi jeze postajali vse hujši in češči. Že kot otrok sem se rad togotil, zdaj pa so postali moji izbruhi prav nevarni. Prišlo mi je v navado, da sem tepel ženo, in tudi otroka nisem izpustil. Nekega dne sem ga tako močno udaril, da ga je morala Regina peljati k zdravniku; ko je zagledal grde modrice, je fantka za nekaj dni napotil v neki otroški dom. Prepad med ženo in mano se je večal.

Ko je bil na poti drugi otrok, sem pričakoval, da se bodo stvari izboljšale, toda niso se. Regina je šla nekega dne nakupovat in v tem času sem tako premlatil hčerkico, da so jo morali odpeljati v bolnico. Imela je zatekel obraz, na licu je bila zevajoča rana in njena očeščka sta bila črna in modra. Bolnica se je direktno povezala z Otroško socialno službo in vzeli so nama oba otroka. Pozneje so ju dali v oskrbo ženinim staršem, ki sta živela v severni Nemčiji. Bil sem popolnoma obupan in ugibal sem, kako se lahko najin zakon nadaljuje. Žena je zahtevala ločitev. Iz spalnice se je že izselila in me je v vsem ignorirala, kolikor je mogla.

Po daljšem obotavljanju sem le privolil, da se bom srečal s svetovalcem, ki so mi ga priporočili. Prišel nas je obiskat in mi je povedal za Osebo, ki mi lahko pomaga – Jezus Kristus. Še isti večer sem povabil Jezusa, naj pride v moje življenje, in priznal sem mu vse svoje krivde: otroško zamerljivost, izbruhe besa, jezo, malomarnost, sebičnost in še mnoge druge. Jezus mi je oprostil in mi dal svoje novo življenje. Osvobojen sem bil tudi vraževerja in okultizma. Pozneje je tudi moja žena predala svoje življenje Bogu.

Zmeraj smo se šteli za kristjane. Saj smo redno hodili v cerkev, bili krščeni, konfirmirani, poročeni v cerkvi in nekega dne bomo tudi cerkveno pokopani. Na neki določen način smo si izbrali Jezusa, toda kot rezultat tega se ni nič spremenilo. Toda zdaj, ko smo se popolnoma predali Jezusu Kristusu, se je vse spremenilo.

Bog je ozdravil najin zakon. Drug drugega sva spet resnično vzljubila. Na hčerkin prvi rojstni dan smo bili z otroci združeni kot družina.

Bil sem tudi telesno ozdravljen. Ko me je Jezus osvobodil pretirane navezanosti na mater, se je moja hrbtenica vzravnala. Končno sem lahko stal vzravnan! Popolnoma je bila ozdravljena tudi moja deformirana noga. Po goreči molitvi za ozdravitev božjasti sem lahko drastično zmanjšal uporabo zdravil.

Med tem smo dobili še enega sina, Johannesa. Imel sem možnost biti navzoč ob njegovem rojstvu. Danes imam do vzgoje otrok popolnoma drugačno stališče. Včasih sem bil skoraj popolnoma brez potrpljenja, toda zdaj prihajajo otroci s svojimi mnogimi vprašanji k meni brez strahu.

Predvsem smo se naučili, kaj pomeni postati nova stvar, o čemer govori 2. pismo Korinčanom: »Če je kdo v Kristusu, je nova stvar« (5, 17). Naša najbolj priljubljena svetopisemska vrsta je Rimljanom 8, 38–39: »Zakaj prepričan sem: ne smrt ne življenje, ne angeli ne poglavarstva, ne sedanjost ne prihodnost, ne oblastva ne visokost, ne globokost ne kakršnakoli druga stvar nas ne bo mogla ločiti od ljubezni, s katero nas ljubi Bog v Jezusu Kristusu, našem Gospodu.«

Ko nas satan poskuša obsojati s preteklostjo, mu citiramo iz Svetega pisma Razodetje 12, 10: »Zdaj je prišlo zveličanje, moč in kraljevanje našega Boga ter oblast njegovega Maziljenca, zakaj vržen je bil obtoževalec naših bratov, ki jih je dan in noč obtoževal pred našim Bogom.« Satan je premagan! Jezus živi! Samo stojimo lahko in se čudimo, kaj je Gospod Bog storil v našem življenju in kaj še dela!

Reinhard Hübner in žena Regina imata tri otroke. Dela kot davčni inšpektor v Centralni davčni pisarni v Nürnbergu in je član celice Poslovnih ljudi popolnega evangelija v Nürnbergu.

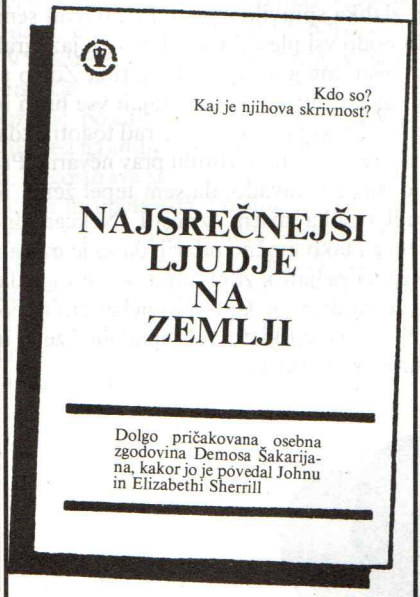

Pripravljamo slovensko izdajo te napete knjige, ki opisuje čudežno božje vodstvo po Svetem Duhu v osebnem in poslovnem življenju ameriškega poslovnega človeka z armenskim poreklom, Demosa Šakarijana. Naročili jo boste lahko na naslovu izdajatelja Glasa (gl. stran 19).

PRIČEVANJA

Jezus Kristus je isti včeraj, danes, vekomaj. Svojo ljubezen in milost izkazuje vsemu človeštvu na razne načine, v različnih potrebah in okoliščinah. Kakor v drugih državah po svetu, tako tudi pri nas. Priobčujemo nekaj izkustev ljudi iz naših krajev v Jugoslaviji. Kakor je Bog pomagal njim, bo tudi Vam. Pišite nam o tem.

»Verjamem in vem iz izkustva, da je Bog velik in uslišuje žarke molitve. Od dragega Boga sem prejela veliko ljubezni in radosti, čeprav sem včasih dolgo živela v grehu; zdaj sem pa že stara. Pred tremi leti me je Jezus napolnil s Svetim Duhom. Goreče sem molila in hvalila dragega Boga, govorila sem v drugih jezikih. Ne morem povedati, kako ljubim Boga, Jezusa Kristusa.«

V. K., Slovenija

»Leta 1967 sem prvič v življenju videl Sveto pismo. Sposodil sem si ga in precej stvari iz njega prepisal. Zelo sem si ga želel. Ker sem iz siromašne družine, si ga nisem mogel kupiti. Dalj časa sem štedil denar, da sem si ga lahko nabavil. Bral sem ga pozno v noč. Prišel sem do spoznanja, da je potreben krst. Leta 1973 sem bil krščen. V družini sem imel zaradi tega velike probleme in so mi sežgali Biblijo. Toda z božjo pomočjo dalje živim in delam za Gospoda.«

V. Z., Makedonija

»Zelo sem vesela, da smo otroci nebeškega Očeta, ki nam daje vsak dan novo moč. Na Cvetno nedeljo je minilo točno petdeset let, kar sem predala svoje srce Gospodu Jezusu Kristusu. On je postal moj vodič, njegova beseda luč na stezi mojega življenja, a Sveti Duh upravitelj mojega življenja. Iz vsega srca želim, da bi še mnogi ljudje spoznali Jezusa kot svojega osebnega Odrešenika in Gospoda.«

L. A., Vojvodina

Vse se je začelo v kinu

Lynn Miller, Cumbria, Anglija

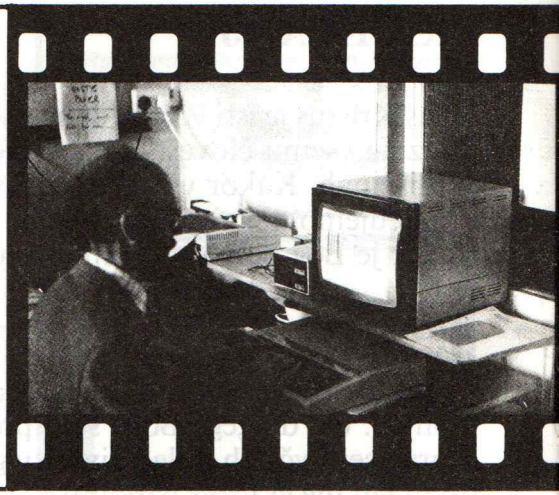

Skupina najstnikov se je naslonila nazaj na svojih sedežih, pripravljena, da preživi popoldne v gledanju »slik«. Datum: 1954. Film: Quo vadis. Vse o preganjanju prvih kristjanov; pričakovali smo prizore, ko jih bodo metali levom. V nekem prizoru filma je Rimljan, ki ga je zmedla krščanska blagost, strgal okoren lesen križ s stene, ga zdrobil in zabrisal stran. Nekako podzavestno sem vedel, da je bil križ pomemben, in čeprav tega nisem mogel nikomur pojasniti, mi je nekaj pomenil. V temačnosti kinodvorane sem sklonil glavo in rekel, kakor se spominjam: »Gospod, ne vem, kaj pričakuješ od mene, da naj storim; toda pomagaj mi, da bom to storil.«

Zunaj na ulici sem bil presenečen, ker so se fantje smejali in šalili na račun spektakla. Ali sem bil edini, na katerega je film vplival? V sebi sem bil zelo miren.

Menim, da me je k temu dogodku pripeljala serija vplivov. Naša družina ni redno hodila v cerkev, toda od časa do časa so me poslali k verouku. Ko sem bil pozneje v internatu, sem doživljal nekaj vzgibov formalne vernosti vsako nedeljo dopoldne in zvečer; ko sem bil star 13 let, sem bil skupaj s prijatelji pri konfirmaciji.

Po doživetju v kinu sem hotel vedeti še kaj več, zato sem se pridružil krščanski skupini, ki se je sestajala v šoli. Bog je deloval v mojem življenju počasi, toda stanovitno; pri nedeljskem jutranjem bogoslužju leta 1955 sem zaupal svoje življenje Jezusu Kristusu in sprejel novo življenje. Spominjam se tistega spomladanskega jutra, ko sem prišel iz šolske kapele; bilo je, kot da bi letel po zraku.

Šolanje sem nadaljeval na univerzi; Krščanska zveza nam je pripravljala preučevanje Svetega pisma.

Na univerzi sem se tudi zaljubil – ni bilo sicer prvič, toda tokrat je bilo drugače. Gill je bila kristjanka in družila sva se več mesecev ter se spoznavala in molila za najino zvezo. Bila sva prepričana, da naju je Bog pripeljal skupaj in zato sva laže gledala v prihodnost.

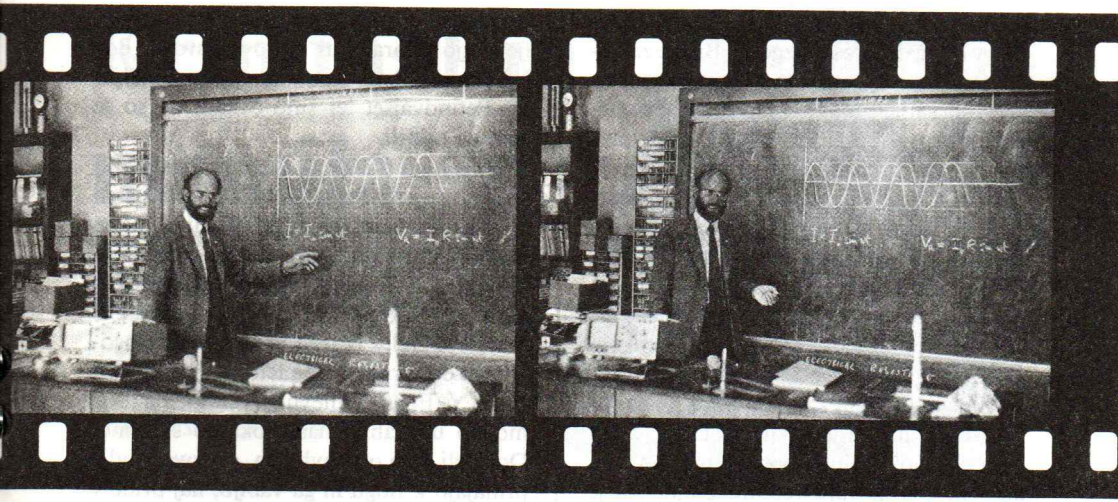

Jaz sem se zaposlil v majhni podeželski šoli v Westmorlandu (zdaj del Cumbrie), Gill pa je poučevala blizu svojega doma v Birminghamu; tedaj ji je oče hudo zbolel. Nikoli nisva obžalovala dveh let prisilne ločitve pred poroko. Verjameva, da je kot rezultat te ločitve najin zakon zdaj bogatejši.

Ustalila sva se v manjšem naselju v Cumbriji in obiskovala krajevno župnijsko cerkev. Normalni tok življenja bi od naju zahteval, da poiščeva živo cerkev in da po enem ali dveh letih poiščem službo v kakšni večji šoli. Z ženo sva čutila, da naju Bog vodi, naj ostaneva, kjer sva. V cerkvi sva prevzela določene obveznosti; jaz sem postal bralec. Napredoval sem tudi na šoli, kjer sem poučeval.

Vsako poletje sva posvetila nekaj svojega časa otroški evangelizaciji. Šest let sva delala z otroci, in to precej uspešno, toda nekaj nama je še zmeraj manjkalo. Nekaj ni bilo čisto dobro, čeprav sva v delu doživljala božjo pomoč in v življenju poznala Jezusa kot Prijatelja, Odrešenika in Gospoda.

V tem času je prišel oblak nad najin zakon, ker nisva mogla imeti otrok. Ko sva posvojila dečka in nato še deklico, je to do neke mere zadovoljilo najina človeška hrepenenja, toda ne popolnoma. Vmes je stopil Bog in odpravil naš problem. Jasno si lahko predočim ravno tisto točko, na kateri sem stal, ko sem začutil val topline, ki mi je šel skozi telo. Znotraj v sebi sem slišal pomisel: »Imel boš otroka.« Kmalu zatem je bila spočeta naša hčerka Joy.

V tem času so začele cerkve v našem mestecu skromno sodelovati. Začeli smo opažati, da Kristus deluje tudi v drugih, v ljudeh z drugačnim verskim ozadjem od našega. Imeli smo letne konference z znanimi govorniki. Veliko stvari se je dogajalo, toda vseeno smo nekaj pogrešali.

Brali smo knjige in poslušali kasete. Doživetja drugih so nas hrabrila in začeli smo z majhno molitveno skupino. 12 let smo se enkrat tedensko zbirali, pomagali v lokalni cerkvi in nežno obotavljajoče sprejemali darove Svetega pisma.

Živeli smo na vrhu hriba, ki je bil glavna prometna žila za prevoz lesa. Bilo je nevarno. Ko sem se v zimskih večerih vračal domov, sem bil na ozkem vozišču zelo osamljen; po hribu so hrumela težka vozila, z mokrega cestišča se je dvigala rosa kot sprej. Nekega temnega nedeljskega večera sem šel sam iz cerkve, ko sem v svojem tihem razmišljanju obstal in se v duhu zagledal v skrinjo starega mornarja – zgoraj

je bila zaobljena kot kakšna skrinja zakladov v knjigah otroških zgodb. Bila je zaklenjena in z verigo pripeta v zemljo, tako da je je bila samo polovica nad zemljo; vsa ledena in z ivjem obsuta. Neki glas je vprašal: »Kdo lahko odklene Mojo Cerkev?« »Ti, Gospod,« sem odgovoril. Zavedel sem se, da me obdaja prijetna nebeška glasba, zvok slavljenja Boga. Spoznal sem, da ga moram tudi sam slaviti. Nisem mogel iti takoj dalje proti domu. Šel sem po stranski poti in se v temi naslonil na ograjo njive, kjer sem dolgo časa slonel in izlival slavljenje Bogu brez jezika, ampak samo z glasovi, ki mi jih je dajal v usta.

Po tem doživetju je postala molitev čas, ko sem dovoljeval Svetemu Duhu, da je govoril skozi mene. V dobrih in slabih časih sta postala slavljenje in oboževanje zame zelo pomembna. Končno sem našel to, kar sem prej pogrešal: posebno moč v času potrebe, tako da sem ga lahko slavil tudi v hudih časih. Sveti Duh nam daje navodila v molitvah tudi za tiste probleme, ki jih vidimo okoli sebe.

Moje pričevanje ni enako drugim. Ljudje smo pač različni. V nekaj zadnjih letih smo se naučili govoriti o svojih izkustvih z Bogom z večjo svobodo in z večjo pripravljenostjo uporabljati njegove darove. Bog želi, naj cvetemo tam, kamor smo posajeni. Petindvajset let smo čakali, da so se cvetovi odprli.

Nekje sem slišal za Družbo poslovnih ljudi polnega evangelija, toda nikoli nisem bil na njihovem srečanju. Na ulici me je nekdo, ki me niti dobro poznal ni, ustavil in spraševal za to organizacijo. Bilo je, kot da bi mu kdo naročil: »Vprašaj njega, ta človek je zrel.« Iz tega in podobnih pogovorov se je pred dvema letoma rodila naša celica v Eden Valleyu. Vidimo, da Bog močno uporablja našo lokalno skupino. Doživeli smo ozdravljenja, obnove, ljudje prihajajo k Bogu in ga vabijo, naj pride v njihova življenja. Najčudoviteje je, da vemo, da je to šele začetek.

Lynn Miller je predstojnik prirodoznanstva in računstva na srednji šoli v Appleby-in-Westmorlandu v Cumbriji ter sekretar oddelka poslovnih ljudi polnega evangelija v Eden Valleyu. Z ženo Gill imata tri otroke: Tima, Sally in Joy.

»Gospod Bog mi je izkazal svojo milost približno pred enim letom, ko me je odrešil. Od takrat mi je vedno prisotna misel, kako je potrebno tudi drugim ljudem povedati o njegovi čudoviti milosti.«

L. R., Hrvatska

»Dalj časa sem bila zelo bolana. Odpeljali so me v bolnico. Po petih tednih so me poslali domov. Šla sem v cerkev in so molili zame. Jezus me je ozdravil. Želim si, da bi tudi drugi bolniki božansko ozdraveli, kakor sem jaz.«

M. R., Srbija

Kriminal in mamila – pot navzdol!

Leonard Rees, Wythenshawe, Manchester, Anglija

Ko sem bil star samo sedem let, nas je oče zapustil; zelo sem ga imel rad, čeprav je pijančeval in bil nagle jeze. Na mojo mamo, ki je bila ljubeča oseba, je prešla odgovornost za vzgojo sestre, štirih starejših polbratov in ene polsestre. Bilo nas je pravzaprav težko voditi. V našem domu ni bilo pravil in navodil. Počel sem, kar sem hotel, kajti praktično ni bilo nadzora.

V višjih razredih osnovne šole sem se družil s fanti, kakršen sem bil sam, in slabe navade so postajale močnejše. Pouk v šoli se mi ni zdel pomemben in nihče ni opazil, če sem izostajal. Že v trinajstem letu sem naredil svoj prvi prestopek. Klapa fantov je iztrgala avtomat s stene v pralnici. Ni bil bogve kakšen kriminal, toda tu se je začela moja pot navzdol. Z dobrim frendom sva nato začela kaditi kanabis in vlamljati v hiše.

Čez nekaj mesecev sem začel hrepeneti za čim še bolj pustolovskim. Pot me je vodila k amfetaminom, vdihavanju hlapov kleja in končno k heroinu.

Tako je moje življenje potekalo kakšni dve leti; nato so me ujeli, aretirali, in dobil sem svojo prvo zaporno kazen dva meseca. Žal je v tem času moje dekle pričakovalo otroka. Dojenček je bil rojen tri dni pred mojim izpustom. Moje življenje je bilo prava zmešnjava. Čeprav sem neprestano poskušal začeti znova, v tistem času nisem vedel, kam naj se obrnem ali kako ga naj spremenim.

Zapor me ni ničesar izučil. Vrnil sem se naravnost k heroinu in staremu krogu svojih prijateljev. Nisem imel nobene morale ali pomislekov. Razen denarja za mamila mi ni bila nobena reč mar.

Čez približno tri leta sva z nekim prijateljem sunila v draguljarni pladenj z zlatimi verižicami, za katerega sva dobila 150 funtov in si jih razdelila. Rabila sva jih za mamila. Takoj naslednji dan so naju že ujeli v hiši razpečevalca mamil. Aretirali so ga zaradi posesti in oskrbovanja s heroinom. Naju so aretirali zaradi posedovanja mamil. Prijatelj je pričeval zoper mene in tako so me obtožili kraje zlatih verižic, za kar sem dobil devet mesecev mladostniškega zapora v Strangeways. Med prestajanjem tokratne kazni se mi je rodil drugi sin.

Priložnostni obiski očeta v severnem Wallesu so bili edini srečni dnevi v mojem

(Nadaljevanje na strani 18)

Slepi vidijo

Robin D.D'A. Hirsch, London, Anglija

Robin in Kathy Hirsch

Zdelo se mi je, da je moja edina vrednost v tem, koliko lahko z uspehom v svoji karieri pridodam k slavi svoje rodbine. Prijateljica je začutila, da me noče več videti; starši niso imeli prav nobenega sočutja do mojega zlomljenega srca. Življenje je bilo prazno, popolnoma brez vsakega smisla, zato sem se odločil, da ga ne bom več nadaljeval. Kolikor sem lahko videl, ne bo nikoli nobene trajne vrednosti, ki bi jo lahko prispeval človeštvu. Vera, kolikor sem je še imel v nekega Boga nekje daleč stran, mi ni mogla pomagati. Bil je predaleč stran od hladne puščobe mojega življenja.

»Saj je star avto, sicer pa, komu je sploh mar?« sem preudarjal, ko sem z vso hitrostjo vozil proti opečnatemu zidu Kable College zgradbe. Toda nekaj se je zgodilo: kot da bi nevidna roka obrnila volan v zadnjem trenutku, in za nekaj centimetrov sem zgrešil zid. Da mi ne bi spodletel poskus, sem obrnil vozilo in znova zdirjal.

Tokrat sem zgubil odločenost uresničiti svoj namen. Tik pred zidom – sem se ga ponovno izognil; ampak tokrat sem se sam odločil, da ne bom šel skozi.

Postopoma sem prešel globine depresije in začel spet delati. Nadaljeval sem študij francoščine in nemščine ter filozofije. Prišel sem do ateističnega filozofa Nietzcheja, ki je kristjanom očital, da so »posvetni«, in je razkril vso nepristnost njihove morale. Z njim sem se strinjal, da si mora vsak človek sam ustvariti svoje lastne vrednote in ne sme riniti skozi življenje z vedno prisotnim »Ne!« polovici svoje narave. Večina krščanskega nauka, ki sem ga bil slišal, je bila: »Tega ne smeš delati! Tega ne smeš delati! Tega ali tistega ne smeš verovati!«

Velik del otroštva sem preživel na severnem Irskem. Začel sem verjeti, da so tamkajšnje cerkve krive za sovraštvo in delitev na dve skupnosti. Zdelo se mi je, da je glavni del njihovega nauka obsojanje in občutek greha.

Nekega dne sem zasledil članek o Nietzcheju, ki ga je napisal neki jezuitski teolog – avtor take vrste, ki jih običajno nisem bral. Bil sem nemalo presenečen, ko sem ugotovil, da se dejansko strinja z Nietzchejem. Da, moralizem – postava, zakon – je vedno vodil v smrt. Sveto pismo namreč pravi, da Jezus Kristus ni prišel »na svet, da bi svet sodil, ampak da bi se svet rešil po njem« (Jan, 3, 17).

To je bilo zame nekaj novega. To ni bil Kristus, o katerem so me učili. Ponovno sem začel brati Biblijo. Da, jezuit je imel prav. Jezus ni bil kakšen pobožnjakar; prelomil je soboto, javno so ga obtožili za prijatelja požeruhov in pijancev. Kdo so bili njegovi prijatelji? Prostitutke, sodelavci rimljanskih sovražnikov, gobavci, vsake vrste izvrženci; niso bile spoštovane osebe, ki bi vsak teden hodile v cerkev v svojih najboljših nedeljskih oblekah. Čeprav je stalno obiskoval sinagoge, pa se nam tudi zdi, da je šel na vsako veselo priliko, kamor so ga povabili.

Kdo je bil ta človek? Kako je le mogel osnovati novo cerkev? O Bogu je govoril kot o »Abba, Oče« (očka). Povedal je, da smo lahko znova rojeni kot otroci njegovega Očka, božji sinovi; nikoli pa ne bomo mogli priti v nebesa po zaslugi svojih dobrih del (morda sem imel le eno dobro delo), ampak nas njegov Oče tako ljubi, da nas sprejme v tistem trenutku, ko se mu popolnoma izročimo.

Med branjem sem nenadoma doumel, da je to resnica. To je bil edini način, po katerem sem lahko kdaj kaj naredil iz sebe. Grabljenje denarja, sprejemanje posvetnih časti, veliko prijateljev ali sorodnikov so stvari, ki jih iznenada ni več in ko jih potrebuješ, izginejo. S tem spoznavanjem sem hitel v bližnjo odprto kapelico in predal lastništvo nad svojim življenjem Jezusu Kristusu. Bil je svetel, sončen dan in svetloba je bila povsod in v vsem – tudi v meni, v vsakem vlaknu moje biti.

Le Sveto pismo je končno odprlo moje oči za resnico. Zdaj sem začel odkrivati, kaj je vse pomenilo »sledilec Poti«, kakor so imenovali prve kristjane. Kaj je Jezus še rekel? »Ljubite svoje sovražnike!« (Mt, 5, 44). Kako nemogoča zamisel! Kdo bi lahko kaj takega storil?

Na šoli, kjer sem delal, je bila zaposlena tudi neka starejša gospa. Vsako priložnost, ob kateri me je lahko ponižala, je izkoristila do popolnosti.. Če je moja predanost Bogu res kaj pomenila, sem moral resno vzeti Jezusove besede. Vsakokrat, ko je bila neprijazna do mene, sem ji vračal z ljubeznivostjo. Na začetku sem sicer malo stiskal zobe in prosil Jezusa, naj mi pomaga. In je pomagal! V srce mi je izlil ljubezen, kar je bilo pred tem popolnoma nemogoče.

Čez nekaj mesecev je nekdo pri kosilu povedal, kako zelo se je stara gospa spremenila in omehčala. Res je bilo. Ne samo, da sem bil jaz spremenjen, ampak na moj odziv in molitve, naj jo Bog blagoslovi, je nastala tudi v njej nenavadna sprememba. To je bil zame prvi dokaz, da Bog resnično odgovarja na molitve. Čeprav sem od tak-

rat videl še veliko bolj spektakularne dokaze, je sprememba človeških življenj še vedno najvažnejši čudež.

Pozneje sem se ponovno vrnil v cerkev. Najprej sem iskal »pravo cerkev«, toda kmalu sem spoznal, da satan seje svoja semena na vse božje njive; nobena cerkev ni popolna.

Z leti je moja lastna vera rastla in izpolnjevanje verskih obveznosti je bilo zame pomembno opravilo. Toda v službi so me vedno dajali na višja mesta, ker sem imel dobre kvalifikacije. Kmalu sem bil prezaposlen in Bog je moral stopiti na stran.

Ko sem bil na Irskem ob konfirmaciji dečka, kateremu sem bil krstni boter, sem našel zanimivo knjigo. Spomnila me je, da je vsakdo nepreklicno poklican za svetnika. Naj bo svet, kakor je Bog svet. Naj mu bo Bog Gospod. Tu sem spoznal, da Boga ne postavljam več na prvo mesto. Nekako v tem času sem dobil v službi novega šefa. Takega, s katerim nisva mogla sodelovati. Imela sva popolnoma različne metode dela.

Šel sem v drugo podjetje za finančnega direktorja. Ko sem prišel tja, sem ugotovil, da so trije šefi oddelkov od štirih, ki so mi bili podrejeni, odpovedali službo pred mojim prihodom ali v nekaj dneh po njem. Povrh je bilo še vse videti v neredu. Iz računalniškega sistema nisem mogel dobiti podatkov, ki sem jih rabil. Tako sem šel v svojo pisarno, zaprl vrata in molil: »Oče, Ti si me pripeljal sem, pokazal si mi, da je Tvoja volja, da sem tu, torej stori zdaj nekaj!«

Čez pet minut je pozvonil telefon. Bil je prejšnji vodja tega oddelka, ki je bil zdaj na upravi za vso Evropo; ponudil se je, da mi pride pomagat. Njegova pomoč je bila neprecenljiva, toda ravno tako sem potreboval nebeškega Očeta in njegovo zagotovilo, da mi bo pomagal.

Kmalu sem imel še več problemov. Bog mi je pomagal, da sem stvari razčistil do presenetljive mere, ko sem spet dobil novega predstojnika. Razhajala sva se ob vprašanju etike – kaj je legalno in kaj ni. Nesporazum je bil veliko bolj boleč kot v prejšnji službi. In bil sem samo še tri mesece v tem podjetju. Nisem mogel razumeti, da Bog želi, naj grem drugam delat. Toda nekega dne mi je rekel: »Daj odpoved. Vem, da še nisi začel iskati nove službe, toda jaz bom skrbel zate.« Po tistem, ko sem iskal in dobil potrditev, da mi je resnično Bog spregovoril, sem odpovedal službo.

Nekako v tem času sem začel na eno oko izgubljati vid. Diagnoza je bila: stalna zastrtost punčice očesa. »Navaditi se boste morali živeti s tem,« je rekel očesni specialist.

Predrzen, kakor zmeraj, sem rekel Bogu: »Vem, da mi boš dal drugo službo; prav nestrpno jo pričakujem. Kaj pa, če bi mi ozdravil oko, da bi mi pokazal, kako služba že prihaja?«

Čez teden dni sem vstal in odkril, da črne luknje v mojem vidu ni več! Še danes nimam zadovoljivega pojasnila, kako je prišlo tako hitro do ozdravljenja, toda v tistem času je bil to gotovo čudež, ki sem ga potreboval. Tudi službo sem dobil. V šestih tednih po prekinitvi delovnega razmerja sem podpisal pogodbo za novo službo.

Od takrat me je Bog še dvakrat prestavil v službi. Kristjani ne zaupamo mesečnim plačam in odličnim kvalifikacijam; božja ljubeča skrb ne dopusti, da bi ostali na tleh, ko ga potrebujemo. Življenje ni zmeraj lahko; toda ravno v burnem času raste naša vera in bližnji lahko takrat najbolj vidijo naš mir in veselje.

»Slučajno« sem slišal za neko karizmatično molitveno skupino v naši župniji. Zbirali so se verniki iz različnih verskih skupnosti. Na enem od takih srečanj sem bil krščen v Svetem Duhu. Vse do takrat sem bil nasprotnik temu izkustvu. Nisem imel pojma, kako nas pomaga izgrajevati v Kristusovi zmagi in kako nam na nov način oživlja Sveto pismo. Že pred tem sem polagal roke na otroke in videl, kako jim upada vročina in izginja kašelj, toda nikoli

nisem videl toliko čudežev in ozdravljenj kot zdaj, ko sem bil v molitveni skupini in v družbi poslovnih ljudi celega Evangelija.

Čeprav božja moč deluje v našem okolju na svoj poseben način, kar je včasih fizično nemogoče, pa čudeži niso najpomembnejši. »Karkoli boste prosili v mojem imenu, bom storil, da se Oče poveliča v Sinu« (Jn 14, 13). Ljudje lahko na naših srečanjih spoznajo, da more Kristus tudi njim pomagati z ljubeznijo, ki jo imamo eden do drugega in z božjim veseljem in mirom.

Jezus, ki sem ga našel in ga postavil za Gospoda svojega življenja, skrbi tudi zate. Pozna tvoje probleme, nevolje in bolečine. Zakaj danes ne prideš k Njemu s prošnjo, naj poskrbi za tvoje življenje?

Rad bi te tudi povabil na eno od naših srečanj.

Robin Hirsch je sedaj svetovalec pri firmi A. T. Kearney Ltd. Bil je vodja blagajniške službe pri Sun Alliance Insurance, finančni direktor pri Buggoughsu za Nemčijo in Avstrijo ter direktor računovodstva in administracije pri National Semiconductoriju v Nemčiji. R. Hirsch je predsednik oddelka Poslovnih ljudi celega evangelija v Westministru. Z ženo Kathy imata dva otroka: Georgea (10 let) in Henryja (7 let).

TROJNI NAMEN PRIČUJOČE ŠTEVILKE GLASA:

1. Izpričati božjo prisotnost in moč v današnjem svetu z vestjo celega Evangelija za celega človeka.

2. Pripraviti osnovo krščanske skupnosti za ljudi, kateri so doživeli Jezusa Kristusa in jih ojačati, tako da lahko sveži in duhovno obnovljeni služijo Bogu v svojih cerkvah.

3. Pomagati v večjo mero edinstva vsem kristjanom.

Naročanje GLASA

Pričujoči časopis prinaša resnico Jezusa Kristusa nekristjanom, kristjanom pa spodbudo za vero. Naročite ga tudi svojim prijateljem in znancem. Na razpolago imamo tudi Sveta pisma in nekaj dobre krščanske literature. Prosite katalog. Naslov na 19. strani.

(Nadaljevanje s strani 13)

življenju. Na poslednji obisk sem vzel s seboj tudi svojo družino, da bi ga videli, toda bližnji sosed me je obvestil, da je oče že pred tremi meseci umrl. To je bil zame strahovit šok; čutil sem, kot bi se mi spodmaknilo dno življenja.

Čeprav monotono, je življenje le lezlo naprej. Sestra Liza in njen mož Barry sta mi dala stalen dotok mamil. Ko sem ob neki priliki prišel prevzet mamila, je bila pri njiju tudi polsestra Joan. Slišal sem že prej o njej, da je »znova rojena« kristjanka in sem menil, da se je pridružila kakšnemu kultu ali pa so se ji malce »skisali možgani«. Ko sem jo videl, sem spoznal, da je našla prav tisto, kar sem sam želel.

Povedal sem ji, naj ne govori o Jezusu Kristusu; toda že tedaj sem začel čutiti prepričevanje Duha. Za dalj časa nisem mogel ostati v isti sobi z njo, zato sem vzel, po kar sem prišel, in odšel. Po tem srečanju sem bil tako zbegan, da sem zapustil svojo družino in začel iskati nov začetek v življenju.

Zaradi golega dolgčasa sem šel čez tri dni k Lizi po več mamil. Joan je bila spet tam. Vedela je, da sem zapustil svojo družino in me je prijazno povabila, naj pridem v njen dom za nekaj časa, da se bom malo spočil. V tem času so bila zame to edina odprta vrata, zato sem vabilo sprejel, toda pod pogojem, da mi ne bo pridigala. Povedala mi je, da jo bom pač moral sprejeti takšno, kakršna je. Na koncu koncev nisem imel druge možnosti, zato sem sprejel njeno ponudbo.

Takoj prvo uro, ko sem bil v njenem domu, se je pojavilo sedem drugih kristjanov, ki niso vedeli, da bom tam. Eden med njimi je bil bivši zapornik, ki sem ga poznal. Nosil je z znojem prepojeno srajco, na kateri je bila hrabra izjava: JEZUS ŽIVI; ČE MENI NE VERJAMEŠ, VPRAŠAJ NJEGA! Vsi po vrsti so drug za drugim govorili o svojih izkustvih, kako je Jezus dramatično spremenil njihova življenja. Vsak od njih je imel veselje in mir – tisto, za čimer sem sam hrepenel vse življenje. Vsi so posamično molili in nekako sem vedel, da resnično govorijo Jezusu. Tudi sam sem želel moliti, toda ko sem odprl usta, sem lahko rekel le »Gospod« in začel smrkati. Še pred iztekom tistega večera sem povabil Jezusa v svoje življenje, prosil sem ga, naj mi odpusti mnoga moja grešna dejanja in naj me napolni z veseljem in mirom, ki so ga imeli Joan in ostali.

Joan mi je dala Sveto pismo – izdajo, v kateri so bile z rdečo barvo natiskane vse besede, katere je govoril Jezus. Naslednje jutro je bila nedelja. Prvič v življenju sem se zbudil s pripravljenostjo, da bom vstal in nekaj počel. Tisto jutro sem šel v cerkev.

Zdelo se mi je, da je bila pastorjeva pridiga ravno zame. Odgovorila je na vse dvome in vprašanja v mojem razumu in potrdila čudež, ki se je zgodil v mojem življenju. Še enkrat mi je resničnost zveličanja privabila solze v oči.

Z božjim vodstvom sem prenehal jemati mamila in si uredil življenje. Prijateljica in otroci so me sprejeli domov z odprtimi rokami in kmalu je tudi ona povabila Jezusa Kristusa v svoje življenje. Kmalu sva spoznala, da ni prav, če živiva skupaj neporočena, zato sva se 21. februarja 1987 poročila.

Februarja 1988 so mi dali priložnost, da sem na radiu Piccadilly v Manchestru povedal o tem, kar mi je Bog storil. Zdaj čakam, da bom šel ponovno v zapor v Strangeways, toda ne kot obsojenec, ampak da bom zapornikom povedal, kako jih lahko Jezus osvobodi.

Ko mi je neki sodelavec dal revijo GLAS, sem v njej prebral, da so tudi drugi prišli k Jezusu iz nenavadnih ozadij, prav tako kot jaz. Tako sem prebral pričevanje bivšega guruja iz Indije, Lexa Thakura, ki je živel v Rochdaleu; spoznal sem, da naju je oba odrešila samo božja mislost in sva zdaj brata v Kristusu. Po srečanju z njim in njegovo družino sem se odločil, da bom zapisal svojo spreobrnitev, da bi lahko tudi drugi prišli k Jezusu in bi jim odpustil grehe.

Prepričan sem, da mnogi ljudje iščejo boljše življenje. Iz svojega osebnega izkustva vam lahko povem, da je Jezus edini odgovor na mnoge življenjske probleme. Ne zapravljajte svojega časa z drugimi stvarmi. Zdaj poiščite Jezusa.

Leonard Rees je čevljarski tehnik. Z ženo Rosemary imata štiri otroke: Roberta (10 let), Gareth (3 leta), Carla (2 leti) in Faye (6 mesecev).

Dragi bralec!

Med branjem pričevanj v tem časopisu ste se morda vprašali, če lahko tudi sami osebno spoznate Boga in dobite mir v svoje srce. Jezus je povedal, da se je človeku potrebno v duhu znova, od zgoraj roditi, če hoče poznati Boga, ki je Duh. Za to Vam je potrebno:

1. Priznati Bogu, da ste živeli sebično. Ko ga niste častili kot Gospoda svojega življenja, ste grešili in bili od njega ločeni. »Saj so vsi grešili in so brez božje slave« (Rim 3,23).

2. Spokorite se tako, da se spreobrnete k Bogu; prosite ga, naj vam odpusti vse grehe ter pomaga, da boste v naprej živeli po njegovi volji. »Če pa se ne spreobrnete, boste vsi enako pokončani« (Lk 13,3).

3. Verujte, da je Jezus Božji Sin; ko je na križu umrl, je nase vzel vse vaše grehe, da bi lahko dosegli božje odpuščanje. »Bog je namreč svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor veruje vanj, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje« (Jn 3,16)

4. Priznajte Bogu, da zdaj sprejemate Jezusa za svojega Odrešenika in za Gospoda svojega življenja. »Zakaj če boš s svojimi usti priznal, da je Jezus Gospod, in boš v svojem srcu veroval, da ga je Bog obudil od mrtvih, boš rešen« (Rim 10,9).

Če ste se po skrbnem premisleku in po branju navedenih svetopisemskih vrstic odločili, da boste naredili ta pomemben življenjski korak, tedaj na glas molite: *»Dragi Bog! Zavedam se, da sem grešnik in na poti v pogubljenje. S srcem verujem, da je Tvoj Sin Jezus umrl za vse grešnike, tudi zame, in je prelil svojo sveto kri, s katero pere moje grehe. Jezusa priznavam za Zveličarja in Gospoda svojega življenja in se Ti zahvaljujem za dar večnega življenja. Zaupam Ti, da mi boš pomagal živeti po Tvoji volji.«*

Bog Vas je sprejel. Za dokaz ne iščite in se ne naslanjajte na občutke. Ti se namreč spreminjajo, toda Vaš novi odnos z Bogom ima za osnovo njegove obljube (Rim 10,13). Povejte tudi drugim o svojem odnosu do Jezusa, naj vas ne bo sram (Mt 10,32). Vsak dan si vzemite čas za molitev in branje Svetega Pisma (1 Pt 2,2; Ps 37,4; Rim 8,14).
Sporočite nam, če ste se odločili za najvažnejšo stvar svojega življenja. Pomagali vam bomo, da boste na poti lepo napredovali.

Pišite na naslov:

DUHOVNO OBZORJE - GLAS
pp 53
61107 LJUBLJANA

GLAS
je izdalo
DUHOVNO OBZORJE, Milčinskega 73, Ljubljana,
kot samostojno prilogo
GOLGOTSKI VESTI, št. 3/1988.
Odgovarja Mihael Kuzmič
Naklada 3000 izvodov
Tisk: POVŠE, Ljubljana.
Copyright za prevedene tekste ima:
FGBMFI, 30 Mechelse Steenweg, Leuven, Belgija.
Editor Blair Scott.
No. 886

GLAS
Duhovno obzorje
pp 53
61107 LJUBLJANA

☐ Želim Vam sporočiti, da sem se odločil živeti za Jezusa Kristusa. Prosim Vas, pošljite mi knjižico »Po tistem, ko ste sprejeli Kristusa«.

☐ Pošljite mi več informacij, kako sem lahko dober kristjan. Ime, priimek in naslov (s tiskanimi črkami):

_____

_____

_____

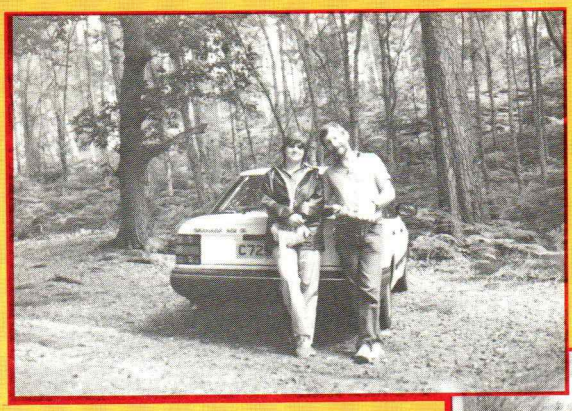

Slepi vidijo!
(str. 14)

Kriminal in mamila – pot navzdol!
(str. 13)

Težave v otroštvu
(str. 6)